

der continuar sinse desmayarmos la relació de tot este *tu-autem*; perque mos vā á susuir propiament lo que diuen els peixcadors de caña «cuant mes adins, mes grosos» =

En efecte lo e' ham contat hast' ara vē á ser pepitoria, y arrós al forn comparativament en lo que referirém d'ara en avant, y baix d'este supost, no hiá mes que ferse un animo, y vinga lo que Deu vullga.

El teatro representa en este misteri l' interior de la habitació de Casi-miro Sardínola, que per sert té tan mala facha com *l'argelina*. Al alsar el teló apareixen sentats á vora el foc en un rincó de la cuina la Sargantaneta, el Tio Pere, y el amo de casa. Davant d'ells, y damunt d'aquella tauleta coixa, que nomenarem en lo capitul primer, al fer l'inventari de *los bienes muebles* de la casa del cresol ensés, es divisa una ampolla de mich canter, que está ya á les ultimes boquechaes, y á la que li servixen de escolta un plat de sardines frechides en oli de setrill de barquero, un atre de lleu en salseta, cuya olor y prespectiva son capas de ferll tirar per la boca á cuansevol que tinguera dos ulls en la cara, y per ultim un grapat de tramusos, caca-huet, y otros varios adherentes propis, y peculiares de un *ambigú* de camalet.

El Tio Pere no porta ya la cofia: en un rapte de *entusiasmo* de quatre dits, la refilá dalt l'escudeller, aon permaneix pasiva espectadora d'aquell *desahogo patriotico*. Roch com un titot, despitralat, y en dos ulls com dos tomates, no solta de la mà ni sixquera per cumpliment